

— Ține seama, nea Gheorghe, să avem loc la semnătură, că sîntem mulți...

Desen de M. Gion

u r z i c a

ANUL XI — Nr. 5 • 15 MARTIE 1959 • 16 PAGINI — 1,50 LEI

LUPUL POCĂIT

Da, recunosc, pe tinerețea mea
Apasă, zise lupul, o faptă foarte grea.
De când eram un cățelandru doar,
Adică la o vîrstă cînd nici n-aveam habar
De toate cîte se petrec în lume
Și mă țineam numai de joc și glume,
Un animal perfid și crud, o oaie,
Mi-a tras în fapt de seară, o bătaie
De mi-a zdrobit cu coarnele spinarea
C-aproape îmi pierdusem răsufierea.
Am înțeles că-i ura perpetuată-n specii
Care mi-o poartă mieii și berbecii,
O dușmănie fără de pricină
Ce s-a născut odată cu cea dinții ovină.
Și cum eram pe-atunci neorientat
Și tîndr, m-am aprins imediat
Și-am dezbrăcat pe loc
Pe dușmanul atavic de cojoc.

Păreră unanimă
E c-am comis o crimă.
Mă rog, ce pot să spun,
Părerii unanime mă supun.
Așa că n-am nimic de obiectat
Pentru că sînt un ins disciplinat.
În consecință recunosc și eu
Că pe trecutul meu
Apasă amintirea foarte greu.
Cu sfatul dumneavoastră înțelept
Sînt sigur însă c-o să mă îndrept,
Tot restul vieții vreau să mi-l închin
Prosperității neamului ovin
Drept care-aș vrea
Să-mi dați un post oricît de mărunțel
Pe undeva
Pe lingă stînele model.

P.S.
Drept garanție, lupul de mai sus
Care dorește-a deveni cioban
Aflăm c-ar fi deus
Vreo patruzeci de piei de astrahan.

MIRCEA PAVELESCU

FĂRĂ FILODORMĂ

Cînd a ajuns acasă, nevasta i-a spus categoric:

— Te rog să te interesezi în oraș de locuință. Aici, la marginea orașului, nu mai stau. Ce să fac o zi întreagă singură? Vreau în centru. Lume multă, distracție. Ce-am eu din viața asta, aici, la marginea lumii?

Oița (așa cum își botezase el soția) nu mai continuă, făcînd doar un gest scurt, furios, retezînd imaginar un cap inamic.

Așa a ajuns Tănase Pintează să umble pe la misiți și escroci. La început, îl priveau cu neîncredere. Prea semăna a om al muncii.

— Tovarășul?...

— Eu... asta... așa vrea o locuință în oraș... dau și asta... așa o filodormă dacă e nevoie.

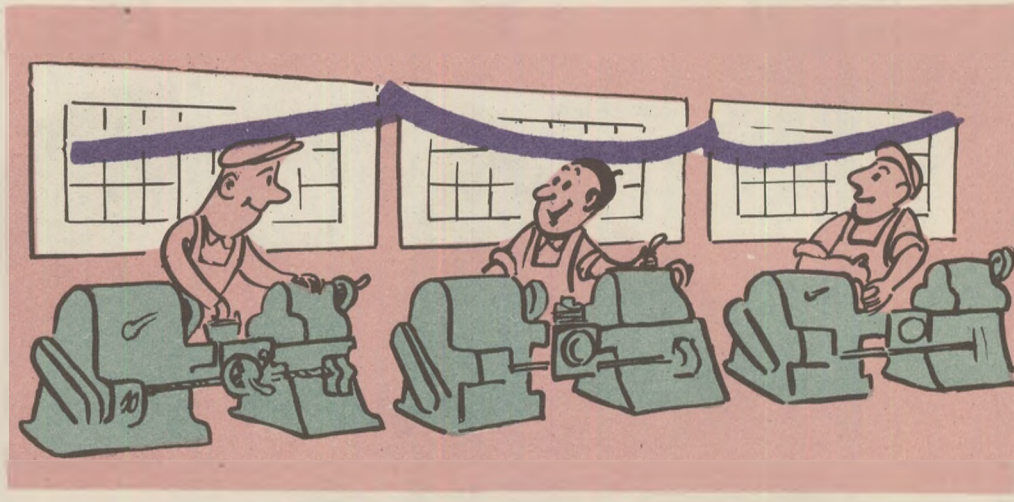
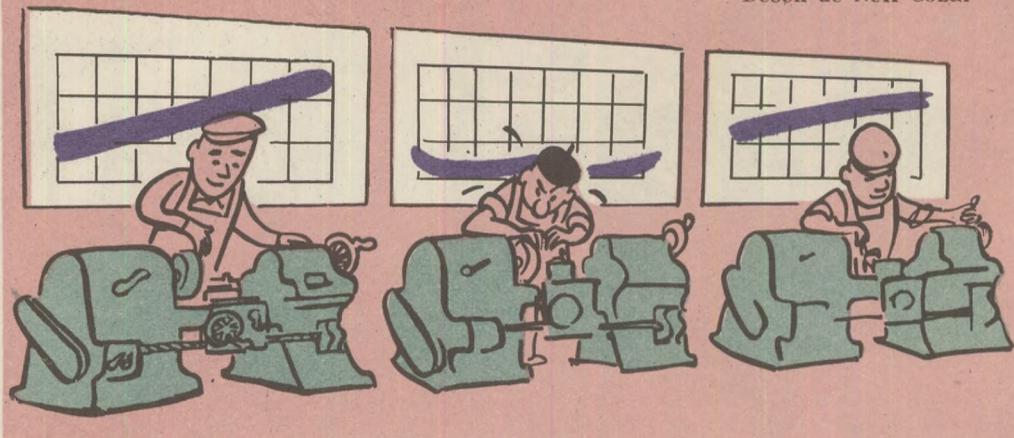
La urmă se dovedi băiat „serios”, vrea o locuință, dă filodormă. Într-o zi, unul din noii lui „prieteni” îi spuse:

— Dom'le, știu eu o locuință pe strada „Familia fericită” nr. 60. Da' e o chestie acolo, dom'le, nu vrea filodormă, știi, cu legile astea, vrea altfel, în sfîrșit du-te și vezi.

2 „URZICA”

POVEȘTEA A TREI GRAFICE

Desen de Nell Cobar

sau... SPRIJINUL FRUNTAȘILOR

Tănase Pintează se prezintă la adresă. Sună.

— Bună ziua, tovarășe. Ce doriți?

Vocea era cleioasă ca o acadea topită. „Tovarășul”, posesorul ei, avea pantalonii strimți, fără manșetă, în dungi subțiri albe și negre, ca prefectii de altădată la „mari ocazii”.

— Să vedeți, am auzit că aveți o locuință liberă. Eu aș vrea să mă mut. Sînt dispus să dau ceva...

— Vai, tovarășe, se poate? Vocea deveni plină de reproș. Ne furăm unii pe alții? Dumneata nu ești tot om al muncii ca și mine? Păi vezi...

Aiurit, Tănase Pintează fu plimbat prin „viitoarea” sa locuință: o cameră, hol, bucătărie, baie, terasă în soare.

— Și cînd m-aș putea muta?

— Oricînd, tovarășe! Chiar mîine, facem formele și gata.

Credea că visează, se ciupi. Era treaz. „În sfîrșit, Oița va fi mulțumită”.

Cînd să plece, „tovarășul” cu pantalonii în dungi subțiri îl opri oarecum încurcat.

— Aăă, mai e o chestie, mică, n-aș vrea să mi-o luați în nume de rău. Am niște

mobila mai veche, știți, și mă gîndeam așa ca omul. Dau locuința, dau și mobila. Nu?

Tănase Pintează se urcă, condus de interlocutor, în podul casei. Aici, un decor ca în „Marile Speranțe” în casa domnișoarei bătrîne și țicnite care trăia printre păianjeni și șobolani.

— Uitați-vă, astea sînt, indică vocea de acadea topită, arătînd spre o grămadă de bulendre tocmai bune de asvîrlit.

— Și... cît vă datorez?... se grăbi Tănase Pintează să accepte și o glumă ca asta.

— Știu eu, mobilierul e puțin uzat, dar e „stil”. Uite așa, ca să nu ne mai toc-mim: douăzeci și cinci de mii.

Pe Tănase Pintează îl apucaseră amețelile. Întrebă cu jumătate glas: „Cît?”

Celălalt ridică o sprinceană jignită:

— Ești grozav, dom'le. După ce că-ți dau locuința pe gratis, nu cumva vrei și mobila tot fără nici un ban?

A. F.

PĂI NU PRICEPI?

— Ia uite, frate-miu, ce nepăsare!
(...Spunea la fabrică un oarecare,
Vorbind cu unul și privind înfierbântat
Spre altul, lângă o mașină ocupat...)

Poftim! Ia uite ce risipă faci!
De-o lună-i stnt stricate trei capace
Și nu observă cum șiroaie de ulei
Se scurg, ductnd de rtpă mii și mii de lei...

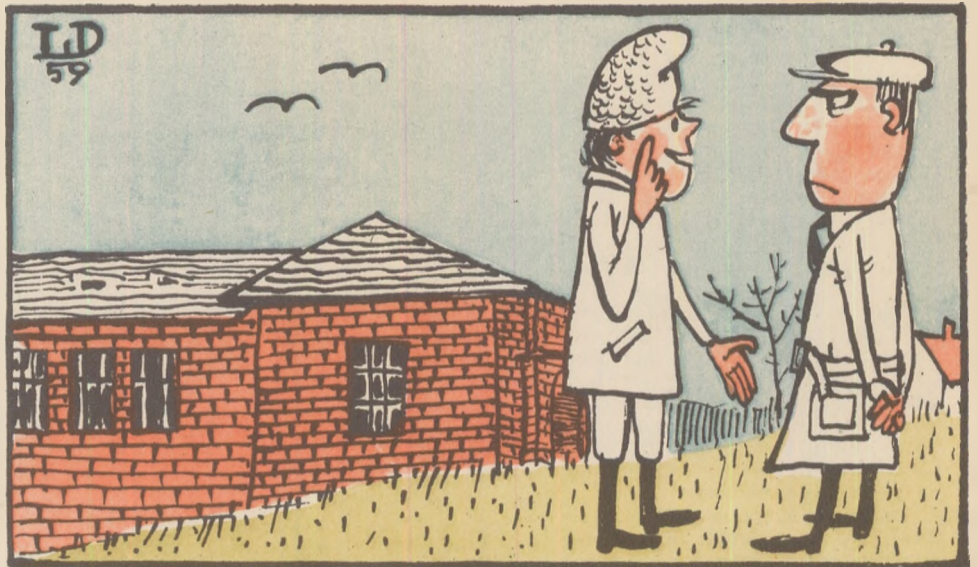
— Da, ai dreptate!... Cldă-mai risipă!
Să-i spunem! Să nu pierdem nici o clipă!
— Ba eu te sfātuiesc să-ți vezi de treaba ta!
Auzi?... Stai binisor! Și nu te-amesteca!

— De ce? — Păi nu pricepi?... Ar fi în stare
Capacele pe loc să le repare!...
Ce-s prost?... Și la gedință eu să tac chitie,
Nemaiavnd atunci problemă să ridic!...

AUREL FELEA

Căminul cultural din comuna Drajna
de Jos, ralonul Teleajen, regiunea
Ploesti, stă neterminat, deoarece sfa-
tul popular comunal nu s-a îngrijit
de aducerea unei cantități de cherestea
necesare terminării căminului.

PE CONCRET

Tovarășe președinte, unde-l... cheresteaua?

Desen de L. Darien

FELUL TREI

Eram liniștit. La slujbă îmi vedeam de treabă și eram lăudat, copiii amândoi sănătoși, acasă mă împăcam bine, când deodată mi-a căzut pe cap o nenorocire. Am auzit de diverși că se plingeau, unul că i-a căzut în cap un vagon de zăpadă de pe un acoperiș, altul că i-a căzut în cap o cărămidă, dar ce mi-a căzut mie pe cap e mai rău ca toate. Mie mi-a căzut pe cap o ghicitoare. Obişnuiam la masă, pentru că îmi pregătea soția, la felul trei, fructe. Mincam două, trei mere sau pere, mă rog, ce se găsea. Ei bine, de vreo două săptămîni masa mea ia sfîrșit la felul doi, pentru că felul trei se duce pe ghicitoare și asta în fiecare săptă-mîna, ceea ce mă face de la o vreme să aștept cu emoție și felul doi, întrucît se știe că ghicitoarele nu se sfiesc să urce prețurile, mai ales cînd e sezon.

Trebuie să vă spun că nu trecuseră nici două luni de cînd ieși-
sem din sezonul glandelor. Moda asta a glandelor, care a bîntuit
o vreme, a fost adoptată cu frenezie și de jumătatea mea, care s-a
trezit într-o dimineață cu figura răvășită și mi-a spus melancolică:
„Să știi că glandele astea mă omoară”. Vă asigur că n-avea cea
mai mică idee despre ce ar putea fi glandele și care este funcția
lor în corp, dar nimic nu putea să-i schimbe convingerea că glandele
o s-o omoare. A circulat pe la diverși specialiști din București
despre care spunea că habar nu au de glande, întrucît o sfātuiau
să-și vadă de treabă, iar dacă eu îmi exprimam vreodată dorința
să mai stea pe-acasă, și să-mi facă o mîncare caldă, izbucnea:
„Tiranule, cu glandele mele vrei să gătesc?” „Dar mi-e foame,
îndrăzneam eu. Și eu am glande!” „Și-mi puneai diagnosticul:
„Ți-e foame? Fă-ți metabolismul! Ai o foame anormală!” „Dragă,
deci să-mi fac eu metabolismul, n-ar fi mai simplu să-mi faci tu
o ciorbă?” Discuțiile acestea s-au prelungit, pînă ce, în sfîrșit,
moda glandelor a trecut, soția mea s-a făcut sănătoasă și eu m-am
pus pe picioare. Și tocmai cînd eram mai liniștit, mi-a picat pe
cap ghicitoare și mi-a suflat felul trei. Dar asta n-ar fi nimic.
Într-o zi am venit de la slujbă. M-am așezat la masă. Și o văd pe
nevastă-mea că-mi aruncă niște priviri să mă străpungă. Și tace.
Tac și eu. Cînd văd asemenea priviri, prefer să nu le văd. „Ce-o
fi?” îmi zic. Și încep să mînc. Apoi îndrăznesc: „Dragă, n-ai
un cuțit?” Aduce un cuțit și mi-l trîntește pe masă. „Dragă, sol-
nița, știi, ai uitat-o...” Aduce solnița și mi-o trîntește în față.
Aș fi vrut să cer și un pahar, dar m-am gîndit că paharul n-o să
reziste la stilul ăsta de servit. Și nu mai cer. Termin felul unu și
îmi aduce felul doi. Tocăniță. „Ei, îmi zic, dacă mi-l dă și pe
ăsta în stil de lupte greco-romane, s-a dus naibii și costumul de
haine, și fața de masă, și covorul, și eu, că tocănița era fierbinte.
M-am ridicat repede și i-am luat farfuria din mîna. „Mersi!” zic.
Și îmi trîntește furculița. Am izbucnit: „Ce ai, dragă?” Iar mi-a
aruncat o privire din acelea cu care ai putea tăia la nevoie și un
vagon de lemne, apoi a scrișnit: „Egoistule! Prefăcutule! Vampiru-
le!” Copleșit sub povara unei asemenea caracterizări monstruoase,
am rostit moale: „De ce... dragă?” S-a ridicat: „De ce? Pentru
că eu o să mor și tu o să-mi supraviețuiești!” Și a început să plîngă.
Eu încremenisem cu furculița în mîna: „De ce să mori, iubito?”

A rostit printre hohote: „De... anghină!” Scăpase de glande și
acum era pe punctul să dea în anghină. „Hai, zic, nu fi copilă,
și lasă prostiile! Și apoi ce plîngi? În definitiv toți o să murim
odată!” „Da, sughiță ea, dar vezi că noi n-o să murim odată. O
să mor eu întii! Egoistule!” Asta-i era ei. „Ascultă, soro, zic, cine
ți-a băgat în cap prostiile astea? Nu-ți dai seama că plîngi pe
gratis?” „Ba nu plîng pe gratis, făcu ea, că mi-a luat cincizeci de
lei! Madam Lenuța ghicește precis!” Asta era. Ghicitoarea. „As-
cultă, zic, la suma asta putea să-ți dea vești mai bune. Și de cînd,
mă rog, ai început să mergi la ghicitoare?” „De azi! Dar lasă... nu
mă mai lua tu cu vorba!... Eu o să mor de anghină și tu...” Și
iar a izbucnit în plîns. „Uite ce-i, am spus eu, îți promit că în
clipa cînd tu cazi la pat de anghină, eu înghit pe nerăsuflute un
tub de luminal! Ca să ți-o iau înainte! E bine?” „Nu e bine, că
nu-ți dă fără rețetă!” „Atunci, zic, iau... iau... frate, îți promit
că găsesc eu ceva sigur și fără rețetă, ca să-ți demonstrez că nu sînt
egoist! Mă arunc de la etaj! De la etajul 8! Sigur, rapid și ieftin!
Îți promit!...”

S-a mai liniștit și pe la sfîrșitul săptămîinii toată întîm-
plarea era uitată. Joi, însă, cînd am venit acasă m-a așteptat
în ușă. Pămîntie la față și cu ochii în flăcări. Am intrat în casă
ușurel, încovoiat și cu pălăria în mîna, așa cum intri
în boxă. În loc să mă poștească la masă, m-a poftit pe un scaun.
„Stai jos!” Am stat. S-a așezat și ea în fața mea. „Ascultă, tinere!
Pe cine ai dumneata?...” „Să mă dezbrac!” o întreprins eu. „Stai
jos, că te plesnesc!” Am stat. „Ascultă, derbedeule! Pe cine ai
dumneata, blondă cu ochii verzi și care începe cu litera C?” Am
sărit în picioare: „Dragă, dar nu-ți permit să...” „Stai jos, că te
omor!” Am stat. „Cum o... cum ai spus?” „Blondă, ochii verzi
și care începe cu litera C!” Am căzut pe gînduri. „Ei, n-ai de gînd
să recunoști?” „Să... să... să caut, iubito!” „Fără iubito, infamule!
Hai, caută! Vezi pe la birou, pe la minister, pe unde va! Caută și
găsește-o, că dacă nu te arunc eu cu mîna mea de la etajul 8!”
Am căutat, m-am zbatut, m-am zbuclumtat, dar nu mi-a venit în
cap nici o persoană cu părul blond, ochi verzi și care începe cu
litera C. „Nu e, făcui eu, într-un tîrziu. Ai dat degeaba cincizeci
de lei. N-am de unde să ți-o iau!” „Așa! Bine! Atunci, adio!”
S-a ridicat și s-a dus la valiză. Deodată m-a luminat un gînd:
„Ascultă, zic, ghicitoare știe cum te cheamă?” „Da!” „Atunci
am găsit-o pe aia blondă cu ochi verzi pe care o am eu!” „Cine
e?” „Tu! Ești blondă, ai ochii verzi și te cheamă...”

S-a lămurit și asta.

A doua zi, mi-a apărut pe masă o surpriză: felul trei, compot.
Am întrebat vesel: „Cum se explică asta?” Soția m-a privit în
ochi: „Am fost la ghicitoare!” „Iar?! ” „Iar! Dar de data asta, i-am
ghicit eu ei!” „Bravo! Ai făcut-o de două parale?” „Am făcut-o...
compot!”

De atunci am în fiecare zi, felul trei: compot de ghicitoare!

SADI RUDEANU

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI BĂIAT BUN...

PAGINI DINTR-UN JURNAL
PREA INTIM

Fila 1... Caut echipă. Am dat sfoară-n țară că nu mai antrenez pe cei de la „Oțelul”. Așa, ca să se știe. Am anunțat toate colectivele: „ANTRENOR LIBER. PRICEPUT. METODE CLASA INTII. FAC ECHIPA DE NERECUNOSCUȚ. SÎNT ȘI BĂIAT BUN. CARE MĂ VREI, CARE MĂ IEI?!”

Fila a 2-a... Știam eu că pînă la urmă găsesc amatori. M-au cerut cei de la „TURBINA”. Era și normal. Acum să te ții, ce treabă faci! Am un chef de lucru...

Fila a 3-a... Spuneam că am chef de lucru și așa a fost: am început lucrul cu un chef grozav. Fixasem pentru după-amiază primul antrenament. M-am gîndit să-l fac teoretic, adică în jurul unei mese, dar nu ne-a ajuns, așa că am pus pe ospătar să ne mai aducă una.

Pînă la urmă s-a încins un chef în patru reprize, fără pauze. Singura rezervă care a intrat în joc a fost o Fetească. Eu am dat-o! Să se știe că-s băiat bun...

Au fost și abțineri: Tudorel și încă vreo cîțiva au lipsit sub pretext că „băutura dăunează legăturii între compartimente”... Vor să fie sobri. Nu-i nimic. Tot îi apropii eu de mine.

Fila a 4-a... Azi a fost zi de odihnă, după sus-numitul antrenament. Eu am dormit pînă la prînz. Băieții care au fost cu mine au respectat același program. Mi-au spus asta mai tîrziu, cînd au dat ochii cu mine. Petrică, „Centrul”, n-a dat cu mine decît un ochi. Al doilea îl avea închis. Il „faultase” un felinar, pe cînd se întorcea de la chef... Nu-i nimic! Să se obișnuiască cu jocul bărbătesc...

Am auzit că tov. președinte a cam strîmbat din nas cînd a aflat ce intrare mi-am făcut.

Nu-i nimic! Eu știu ce fac! Gheața trebuia spartă de la început. Nu-mi place să fiu criticat într-o bună zi pentru îngîmfare și distanță față de colectiv. Eu sînt băiat bun și așa o să rămîn...

Fila a 5-a... Am început antrenamentele practice. Așa cum bănuiam, au fost prezenți toți. Eu știu să atrag oamenii. Începe să se vadă de partea cui e dreptatea. Numai Georgică m-a rugat să-l invoiesc, că-l doare un picior și nu poate să meargă. L-am învoit imediat, după care a plecat să se plimbe cu o fată prin oraș.

Fila a 6-a... Azi a fost al doilea antrenament. Au mai lipsit încă doi băieți, pe același motiv. Au început să spună toți

la fel; asta zic și eu spirit de echipă...

Fila a 7-a... Spiritul de echipă ia forme din ce în ce mai avansate. Acum, la un antrenament, lipsesc cîte cinci-șase... Ce vrei să le faci? Eu sînt băiat bun...

Fila a 8-a... Tov. președinte m-a sfătuit să atrag atenția băieților să nu mai tragă chiulul de la antrenamente că-i păcat de prestigiul sportiv al clubului; așa că mîine îi convoc la o ședință în care o să le ard o morală.

Fila a 9-a... I-am convocat. Ședința s-a desfășurat cam în felul următor:

EU: — Băieți! V-am chemat să discutăm o chestiune foarte serioasă!

EI: — Cîntă nene, cîntă! (de unde se vede interesul lor crescînd, față de tot ce spun).

EU: — Cum să spun eu...

EI: — Spune, neamule! (de unde se vede că ne-am încheiat ca o familie).

EU: — Măi băieți, să nu mai lipsiți de la antrenamente, că se supără tov. președintele!

EI: — De ce nu ne acoperi lipsa? Numai să vrei matală și poți s-o faci! (de unde se vede încrederea lor oarbă în posibilitățile mele).

EU: — Bine, dar prea o faceți și voi de oaie!

EI: — În regulă! Acum las-o, și hai cu noi la o țuică! Facem

cinste. E rîndul nostru (de unde se vede că unitatea, în colectivul nostru, se creează și pe cale financiară).

Și au început să vocifereze cu elan și cu tehnică. Doar Tudorel (mereu Tudorel...) striga într-una: — „Ssst! liniște!”, fără să se înscrie la cuvînt. Nedisciplinat băiat!... Păcat de talentul lui...

Fila a 10-a, a 11-a, a 12-a... Să sărim peste ele. Cuprind rezultatele primelor trei meciuri. Lasă, că pe al patrulea îl cîștigăm, așa că fila a 13-a va cuprinde prima noastră victorie! Ura!!!

Fila a 13-a... Iar am pierdut. A fost un „13” care ne-a adus ghinion. Degeaba spun unii că s-au desființat superstițiile...

Fila a 14-a... Habar n-are de sport, președintele Clubului; m-a anunțat că de azi nu le mai antrenez echipa. Nu înțeleg de ce se amestecă unii, dacă nu se pricep...

Fila a 15-a... Caut echipă. Am dat sfoară-n țară că nu mai antrenez pe cei de la „TURBINA” Așa, ca să se știe. Am anunțat toate colectivele: „ANTRENOR LIBER. PRICEPUT. METODE CLASA-NTII. FAC ECHIPA DE NERECUNOSCUȚ. SÎNT ȘI BĂIAT BUN. CARE...” etc... etc...

Epigrame

Unei întreprinderi care face risipă de materiale, întrebînd o cantitate prea mare la fabricarea produselor.

*Încearcă unii să-i birfescă,
Dar cred că e mai mult o glumă:
De unde vrei să risipească,
Cînd totdeauna ei... consumă?*

Minerilor care obțin importante depășiri de plan.

*Muncesc din ce în ce mai bine,
Iar planurile prind viață;
Deși lucrează-adînc în mine,
Ei sînt mereu la... suprafață.*

Mircea Codrescu

Unui tînar fruntaș

*Noi constatăm cu bucurie
Că-n bătălia pentru plan
La toate faci economie,
Risipă... numai la elan.*

G. Corbu

— Acum că ați luat prima, pot să vă spun, tovarășe inginer-șef, că întreprinderea noastră are o rentabilitate foarte scăzută...

Desen de H. Guttman

Alta sa mai usa
inapoi cărțile
imprumutate de
la bibliotecă.

— Păi ce, la mine e bibliotecă?
— Nu, dar am auzit că la dumneata e bibliotecă...

ÎNCEPUT DE PRIMĂVARĂ

*Ciripind cu voie bună
Niște vrăbii, sus pe-o cracă,
Spun că iarna își adună
Bocceluțele și pleacă.*

*Vreo doi muguri, stînd de strajă
Să mai aște ce-o să fie,
Cum le-aud, se umflă-n coajă
Și plesnesc de bucurie.*

*Din armonica-i sprințară
Vintul cîntă în culise
Melodii de primăvară
Care încă n-au fost scrise.*

*Plopii înalță semafoare,
Zarea parcă se deschide
Să dea liberă intrare
Rîndunelelor rapide.*

*Vor da buzna-n cartiere
Pe la streșini noi de case,
Să-și aleagă, după vrere,
Loc de cuiburi spațioase.*

*Berzele, plînd agale
Peste-nțînderile muls,
Nu mai recunosc în cale
Peisajele știute.*

*Clămpănind din roșii ciocuri,
Curioase vor să știe
De ce prin aceste locuri
Nu sînt tari în geografie?*

*Fiindcă-n loc de vechi repere
An de an, nădumerite,
Văd noi fabrici, șantiere
Și ogoare înfrățite.*

*Dar, trecîndu-le uimirea
Simt că au ajuns acasă:
N-au văzut pe nicidecum
Primăvară mai frumoasă!*

D. GALICEANU

SERVICIUL DE RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE „URZICA”

EVITAȚI
Serviciul de reclamă și
publicitate „Urzica”

Desen de A. Poch

„Problema fundamentală a septenaliului care începe este problema unui maxim câștig de timp în întrecerea economică pașnică dintre socialism și capitalism”.

(Din raportul tovarășului N. S. Hrușciiov la Congresul al XXI-lea extraordinar al P.C.U.S.)

Desen de Ceremnih (din „Krokodil”)

FAPTELOR • ÎN LUMINA FAPTELOR • ÎN LUMINA FAPTELOR •

Criminalul

de MARTIN BAXTER
(S.U.A.)

Declar în fața dv., cu mîna pe inimă, că sînt o făptură cu totul inofensivă.

Traversez strada numai la intersecțiile unde este permis acest lucru. Mă opresc ori de cîte ori stopul este pe roșu, sînt foarte prudent și îmi încordez simțurile cînd se aprinde lumina galbenă și nu cutez să mă pun în mișcare decît pe verde.

Nu urc în autobus decît prin spate și nici prin gînd nu-mi trece să cobor pînă ce nu a oprit. Staționez numai pe platforma din față. Nu mă dau niciodată drept invalid sau bătrîn.

Cedez locul doamnelor, ori de cîte ori o merită.

Ocolesc pe agenții de circulație numai prin stînga. Nu îmi pun bastonul, umbrela sau geamantanul pe scări.

Nu scot capul pe fereastra vagonului și nu-mi lipesc guma de mestecat pe harta Statelor Unite atîrnată pe peretele compartimentului. Din moși-strămoși păstrez tradiția de a călători plătind bilet.

Mă feresc de obiectele proaspăt vopsite. Scuipe în mod exclusiv în scuipețoare. Intru pe ușa de intrare și ies pe unde scrie „Ieșire”.

Fumez numai țigări „Camel”. Mă feresc să trec pe sub schelele clădirilor în construcție, chiar cînd e vorba doar de 10 etaje.

Fac economie de energie electrică. Cred cu ochii închiși tot ce scrie în gazete despre libertatea și prosperitatea americană.

Votez numai pentru partidul aflat la putere. — Vorbesc cu evlavie despre președinte. Nu iau cuvîntul la mitinguri. Am grijă să nu casc tocmai în clipa cînd

oratorul este mai înfierbîntat de patriotism. Nu rîvnesc nici la femeia, nici la limuzina aproapelui meu. Ba chiar, din cînd în cînd, mă duc la biserică și îmi pregătesc cinci cenți pentru chetă.

Impozitele, of, le plătesc la zi...

Atunci, pentru ce oare sînt chemat în fața — să nu ne audă nimeni, rămîne doar între noi, da? — în fața Comisiei de cercetare a activității antiamericane?

Am primit citația chiar aseară. Acum stă pe birou, în fața mea, și mă privește cu o mustare rece. Toată noaptea n-am închis ochii. Nevastă-mea mi-a declarat că, dacă nu-i mărturisesc ce-mi apasă conștiința, ca să știe ce avocat să angajeze, este dispusă chiar să divorțeze.

Am căutat să-mi amintesc de toate păcatele săvîrșite din clipa în care m-am născut. M-am privit ca la spovedanie, cu ochii unui judecător necruțător. Degeaba!

În întreaga mea viață, din clipa în care am făcut bucuți primul elefant de cauciuc, ca să văd ce are în burtă, nu-mi pot găsi nici un fapt care să merite această citație.

Pentru ce? Pentru ce, doamne, să fiu citat?

Nu cumva din pricină că i-am șoptit soției mele, mînat de o oarbă încredere în Constituția noastră (pe cînd treceam pe lîngă un restaurant de unde erau alungați negrii pentru că erau așteptați albi) i-am șoptit că toți oamenii sînt egali? Hotărît, asta trebuie să fie. Am rugat-o pe soția mea să-mi pregătească o valiză cu schimburi pentru mai multe săptămîni.

(În romînește de EUGEN B. MARIAN)

De-ale lor

Fostul dictator Batista, fugit din Cuba, pretinde că încă... se mai ține bine pe picioare!

Se ține bine, căci ia seama
El are trei picioare, frate,
Și-anume: două de la mama
Plus cel ce l-a primit în spate!

Ptg.

Unui crainic de la postul de radio „Europa liberă”.
Tu, bine-nțeles,
Scrii pentru arginți,
Fie că minți des,
Fie că des-minți.

V. Lăpuș

ÎN LUMINA FAPTELOR

MISTERIOSUL MISTER SMITH

Misteriosul mister Smith,
Lefegiu de pe Wall-Street,
E, de fel,
Nișel
Sucit,
Fiindcă totu-n capul lui
Cam aiurea-t,
Cam hai-hui.

Mister Smith
(Ce curaj!)
Nu se teme
De șomaj.
Dacă-i spui că poate mtine
Va rămîne fără pline,
Mister Smith va face haz
Și-ți va ride în obraz.

Dacă-i spui lui Mister Smith
Că uzinele se-nchid,
Sau că strîng mereu cureaua,
Parcă le-a lovit damblauda,
Și că viața se scumpește,
Iar de lucru se găsește
(Ce destin
Și ce declin!)
An de an tot mai puțin,
Smith răspunde cam așa:
— Asta nu e treaba mea
Eu, nu am ce să reclam,
Tot mai mult de lucru am!

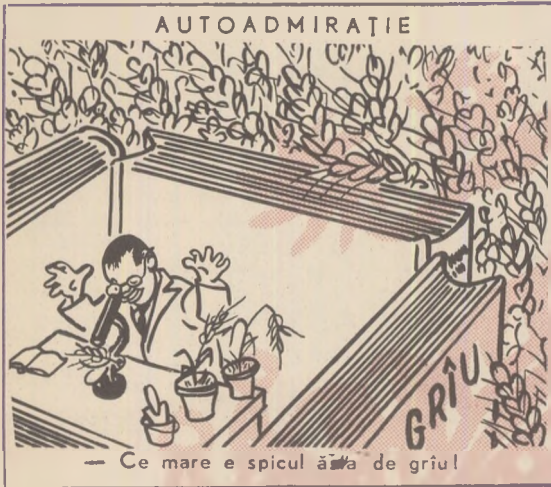
Mister Smith,
Să vezi surpriză,
Nu-i prea pasă
Nici de criză:
— Criză? — spune el — OK!
Nu mă tem de coasa ei!

Zice lumea-n sinea sa:
— Smith e tare-n SUA!
Dar secretul nu-i aici,
Tot secretu-i la servicii,
La „Oficiu-american
Al Șomerului Sărman”,
Unde Smith, la un ghișeu,
E-angajat să stea mereu,
Pînă la lăsarea serii,
Ca să-nscrie toți șomerii!

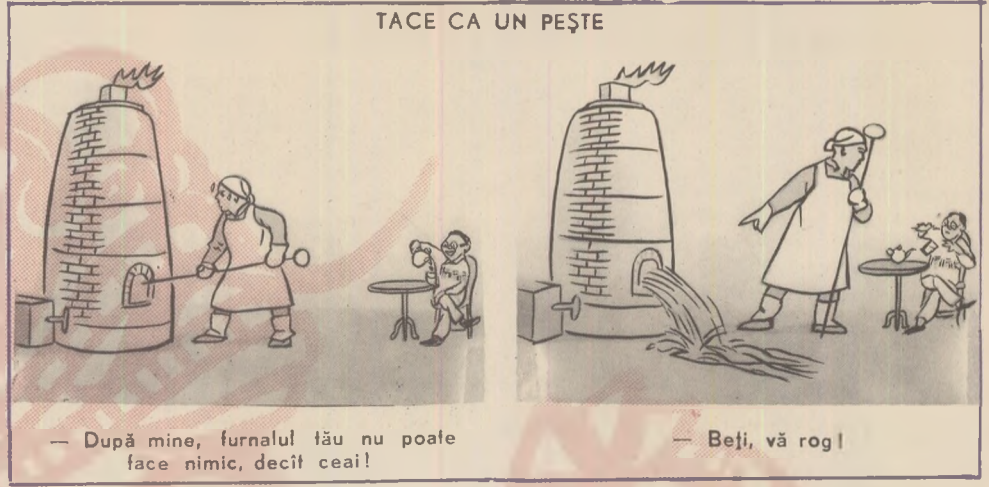
P. LUDMILA

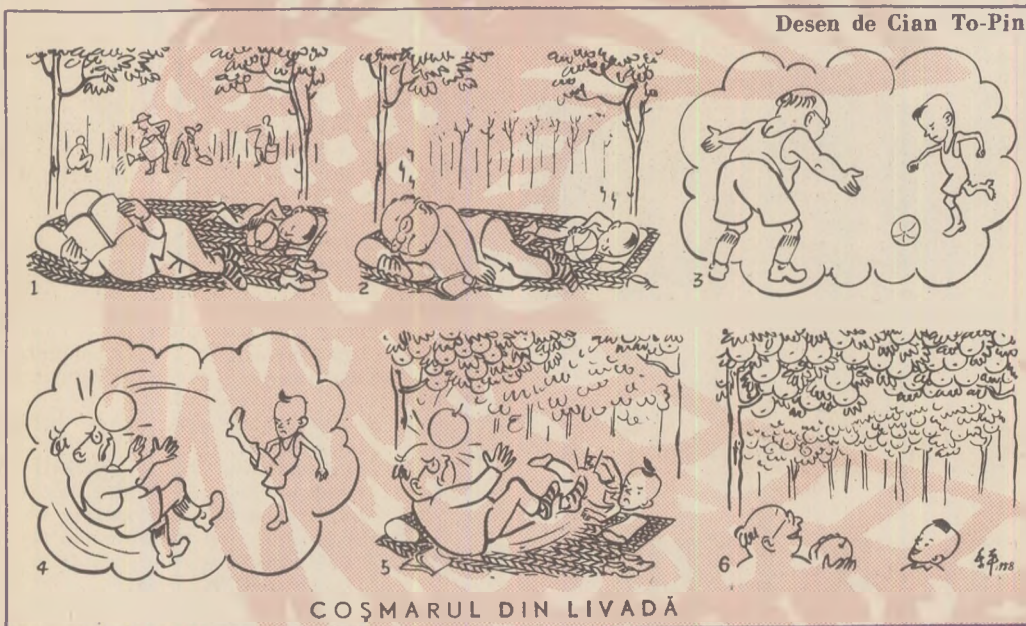
MANHUA ÎN VIZITĂ LA URZICA

Desen de Wei Ci-mel

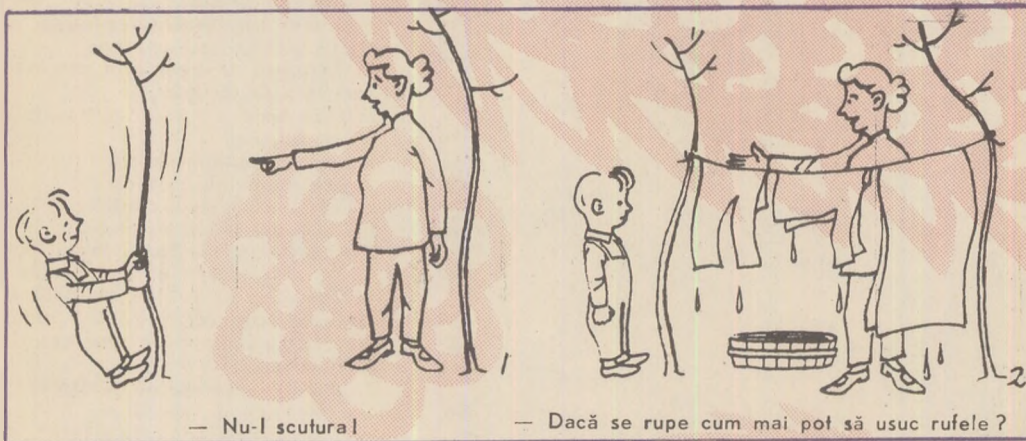
Desen de Wei Ci-mel

Desen de Li-Su

Desen de Ku-Pu

漫画 MANHUA

REVISTĂ DE SATIRĂ
ȘI UMOR
DIN R. P. CHINEZĂ

Mă salută și Moș Dănilă

Pot spune că mă am bine cu toată lumea din sat. Doar cu trei, patru sînt la cuțite. Printre ăștia, pînă ieri, alaltăieri, se număra și moș Dănilă, paznicul de noapte al morii. De fapt, mai mult bătrînul mă dușmănea pe mine, decît eu pe el. Și din ce credeți că prinsese pică pe mine? Din critică. Într-o ședință m-am ridicat și-am vorbit așa: „Tovarășul Dănilă a-ndrăgît prea mult basamacul. Mai ales pentru slujba pe care o are, i se cere capul limpede și ochii deschiși“. A țîșnit moșul de pe scaun ca ars. „Minte! Nu beau decît țuică de prună, curată, care nu-ți tulbură mîntea, cum crede dumnealui!“ Abia după ce am ieșit din ședință m-a luat în primire cum trebuie: „Ești un mucos pe lîngă mine! Cum îndrăznești tu să mă înfrunți cu atîta neobrăzare? Și-apoi, își dă careva seama ce va să zică aia, slujba de noapte? Voi, ziua glumiți, rideți, vă zbunguiți, dar eu, noaptea, cu cine dacă nu cu o lecută de... Să piei din fața mea, neobrăzatele!“

Și de atunci nici nu-mi mai răspunde la bună-zua. Dimpotrivă. Spune la toată lumea că alde Cornel Lupu — adică eu — e copilul dracului. Asta a ținut așa pînă deunăzi, cînd s-a petrecut ceva cu totul neașteptat. Să vedeți cum a fost. După ce potrivesc eu pietrele pe porumb nou, ies la aer în curtea morii, cum mi-e obiceiul. Printre căruțele cu saci, zăresc și cotiga lui Fană Guzman, al care a avut batoză și două tractoare. Stă dumnealui de vorbă cu finu-său, Iordache Brișcă, al cu cazanul de țuică. Aduc la moară împreună, că-s ca frații. Numai ce-și pun dumnealor mîinile la spate și se tot plimbă, cînd în sus, cînd în jos, cînd în dreapta și cînd în stînga morii. Nu par a se grăbi. „Nu strică dacă le prind firul vorbirii“, îmi spun în gînd și mă cam țin în urma lor.

— Ce vrei, mă puștiule?! Marș în moară că te caută meșterul, se răstește Fană Guzman la mine. Eu intru pe la pietre și ies pe la motor să nu mă vadă. Și iar mă țin în urma lor. Acum, lîngă ei a mai sosit unul. Cine credeți că-i al treilea? Moș Dănilă. A venit să-și ia slujba în primire și a dat peste dumnealor. Iordache Brișcă, al cu cazanul, îl îndeamnă de zor cu o sticlă.

— Ia, moș Dănilă, să prinzi putere!
— Pti, da blestemată mai e! Îți sparge gura, nu alta, se scutură moșul după o înghițitură. Cînd să ducă sticla la gură și-a doua oară, dau drumul la un strănut. Moșul dă drumul sticlei în buzunar și-arată spre mine:

— Lupu! Copilul dracului, oameni buni! Uite, așa se ține de capul meu, cînd mi-e lumea mai dragă! se plînge el chiaburilor.

— Ce te vîri, mă, ca musca? Treci la treaba ta! mă alungă Iordache Brișcă. Mă fac că plec, dar tot trag cu coada ochiului. Moș Dănilă umblă să scoată sticla.

— Las-o, zice Brișcă, las-o p-aia s-o duci acasă. Ia d-aici, și-i mai întinde bătrînului o sticlă.

— S-aveți parte numai de bucurii! le urează moșul și-și vede de treabă în spațele morii. După fiecare înghițitură se scutură avan și blestemă cu obidă: „Copilul dracului! Copilul dracului! Copilul dra...“

După ce moara înghite toți sacii, căruțele pleacă pe la ogrăzile lor, iar motorul se oprește. Pleacă și meșterul morar. Eu abia aștept clipa asta ca să rămîn în odăița mea de la moară și să mă apuc de citit. Apoi, de la o vreme, las cartea și-mi pun o întrebare: „Oare de ce i-o fi apucat mila de moș Dănilă pe cei doi jupîni? Ca să-l îmbete, de bună seamă, ni s-a spus nouă la organizație multe despre isprăvile chiaburilor“. Un fel de bănuială începe să mă neliniștească. Mă ridic și ies în curtea morii. Moș Dănilă sforăie dărîmat în ghereta lui. Îl zgîlții cît pot, dar, drept răspuns el sforăie și mai tare.

Lumina felinarului din par filfiie ostentivă prin geamul afumat. Nici vorbă să poată birui întunericul de smoală al nopții. Neliniștea mă cuprinde și mai mult. Sting lumina în odăița mea și mă așez pe o piatră de moară veche, în curte. Nu stau mult și numai ce zăresc că se apropie o umbră. Mă retrag numaidecît în moară. După citeva clipe aud bătăi în ușă:

— Mă Cornele! Ia deschide, mă Cornele!

Desfac zăvorul și ies în ușă:

— Cine-i?

— Eu, Iordache Brișcă. Că greu mai dormiți! Poate să vă ia cineva cu moară cu tot. Strig de-un ceas, minte el. Am venit cu un mare necaz. Nășicu, Fană Guzman, e pe moarte! După ce am măcinat, cum știi, am plecat acasă. El, rău și rău. Arde ca jăratecul. Nu vrei să-mi dai bicicleta ta să mă reped pînă la farmacia de peste gîrlă? A mea n-are far.

— Nici a mea n-are, îi răspund.

— Ce mă fac? Moare omul! Că prin iadul ăsta nu-i chip de mers fără far. Nimeresci în șant, fără vorbă! Așa a pățit unul. Stai să-ți istorisesc.

Eu îl îndemn să meargă la punctul sanitar din sat, să-i ceară sanitarului ce-i trebuie. El îmi spune că nu se duce, că-i supărat pe sanitar și n-are încredere în el. Că s-au luat de la niște injecții. Și-mi povestește cum s-au certat. Mă ține de vorbă o mulțime.

— Decît ai pierde vremea aci, mai bine ai încerca, îi zic eu, dacă văd că nu mai pleacă.

— Eu viu să-ți cer o mîină de ajutor și tu mă înfrunți? Are dreptate moșul, să știi, spune el supărat și în sfîrșit își vede de drum.

Înainte de a mă culca, îmi pun în gînd să dau o raită în jurul morii. Ocolesc prin spate și în dreptul ferestrei mă împiedic de ceva. Mă aplec. O scîndură groasă. O pipăi mai bine și-mi dau seama că-i de la tocul ferestrei. Mă apropii de zid. Per vazul e scos. „Cineva a furat cureaua motorului“, îmi vine în minte. Nu o dată am auzit pe cite cineva vorbind că-i grozavă pentru pingele. Pășesc înăuntru prin spărtură. Inima-mi zvîcnește cu putere. Dacă a dispărut cureaua? Mă îndrept pe dibuite spre volanta motorului și pipăi. Îmi vine inima la loc. N-a luat nimeni cureaua.

— Cuțu, cuțu... aud eu abia șoptit. Ei, drăcie! pun mîna pe cheia de juma' de țol.

— Vină aici, Turcu... aud din nou. Îmi iau inima în dinți, încleștez mîna pe cheie și pornesc pe lîngă curea. Pipăi în dreapta, pipăi în stînga, dar nu dau de nimeni. „Aha, s-a ascuns dincolo, între motor și curea“, îmi zic. Strig o dată de mă sperii și pe mine:

— Care ești ăla, mă?!

Nimic. Mai strig o dată. Tăcere de mor-mînt. Mă reped la capul motorului, deschid robinetul de la rezervorul de benzină, pipăi ghiara de pornire, trag și: „Schiau, schiau, schiau...“ volanta se pune în mișcare repede, tot mai repede. Cuplez dinamul, răsucesc șaltărul și am lumină ca ziua.

— Unde ești, mă?! strig eu. Mă uit peste tot, dar răufăcătorul nicăieri.

Ghemuit sub carterul motorului, aproape de volantă, zăresc în sfîrșit, pe cineva. Ține capul întors.

— Arată-ți mă, nasul, să te văd care ești! strig eu.

— Oprește motorul, să pot ieși! strigă el, tot cu nasul întors.

Îi recunosc vocea:

— Hai, că te știu care ești! Poți să-ți arăți mutra! Ce cauți în moară?

— Cornele, oprește motorul! Nu mă nenoroci! spune-mi ce vrei și-ți dau, numai oprește odată motorul! Acum pică cineva! se roagă răufăcătorul.

— Sînt abia ucenic. Pînă acum am învățat numai pornirea, te rog să mă crezi, jupîne! mă rog și eu.

— Uite ce-i! O să infunzi pușcăria. S-ar putea să mi se întîmple ceva și răspunzi. Tot uleiul de la bielă sare pe mine, iar curentul de la volantă mă îngheață. Mor de frig! clăntăne el dinții la mine.

— Finu-tău spunea mai adineaori că mori de căldură. Și mă reped de ridic apărătoarea de ulei de la bielă.

— Ce faci?! strigă jupînul Fană. Acum sare și mai rău uleiul pe mine. Nu vezi că m-a făcut leorcă?

— Ca să-ți vie puțin aer cald de la piston, îi explic eu, că răspund de soarta dumitale, și mai torn o cană de ulei.

Lui Fană îi sticlesc doar ochii. Începe să mă sperie:

— Mă nenorocitul, nu te gîndești că tot am să scap eu de aci? Te spintec, mă, chiar de-nfund pușcăria! scrișnește el.

— Lasă, c-o-nfunzi și dacă nu mă spinteci.

— Nu țî-e teamă, hai?

— Ba mi-e frică că cedează cureaua și te scap. Ai apucat să-i desfaci citeva șuruburi și bate de șaibă. Dacă se rupe, norocul tău. Dar tot te-ating cu cheia de citeva ori, să știi!

După ce pompez motorină în rezervor, numai ce aud bătăi în ușă:

— Deschide! Care-i acolo?! strigă moș Dănilă cît poate.

— Vino la geam, moș Dănilă! îi răspund eu.

— Ce mai e și asta?! se cruțește bătrînul cînd îl zărește pe răufăcător.

— Fană Guzman a vrut să ne fure cureaua. D-aia te-a omenit aseară cu două sticle.

— Pti! Trăsni-te-ar maica Precista de spurcat! Înjură moșul. Bine că l-ai prins, băiatul moșului, că vreau să mor cinstit, îmi vorbește el.

— Păi, nu te-au cinstit dumnealor aseară? Sau ai uitat?

— Las-o p-aia, bătu-m-ar sfîntul de păcătos! Mai bine spune unde s-alerg mai întii? Pe cine să vestesc c-am prins pe nelegiuit?

— Pe toți! zic eu.

— Ai grijă să nu isprăvești motorina! strigă moșul și aleargă ca un flăcău.

— Să trăiești, băiatul moșului! mă salută de departe moș Dănilă, cînd mă zărește. Își scoate căciula pînă în pămînt, de mă-nroșesc de rușine. Vine apoi lîngă mine și-mi șoptește:

— Ți se cuvine toată cinstirea. Că dacă nu erai dumneata îmi pierdeam pîinea și.. cîntea. Și cu... arată spre gîtlej — gata! S-a mîntuit! Blestemat să fie al care mai pune picătură pe limbă!

Cînd pleacă, iar mă salută pînă-n pămînt.

VASILE FULGEANU

„URZICA“ 11

N A U F R A G I A Ţ I I

(comportări felurite pe o insulă pustie...)

BIROCRATUL

ÎNFUMURATUL

ŞEDINŢOMANUL

... şi HOŢUL
sau
INTRAREA LA APĂ

Desen de George Voinescu

— De când mi-ai spus că suferi de
stomac, bei de trei ori mai mult!
— Exact! Mi-au recomandat la maga-
zinul cu plante medicinale de trei ori
pe zi... „pelin”!

Desen de V. Timoc

DEGET CU MÎNĂ LUNGĂ

Veniseam numai pentru două zile aici, în comuna Foleşti (raionul Horezu, regiunea Piteşti), trimis în interes de serviciu de către întreprinderea la care lucrez, şi — neterminându-mi în timpul planificat treburile — am mai stat o zi, şi încă una, plină constatăi azi că stau de cinci zile.

Imi pusesem în servietă când am plecat la drum, între lucrurile de uz personal (prosop, săpun, etc.) şi o pereche de ciorapi. De ajuns, îmi ziceam, o pereche de ciorapi rezervă, pentru schimb, într-o deplasare de numai două zile. I-am folosit abia în a treia zi. Dar mai trecând două zile, am întrebat azi gazda dacă aş putea găsi la magazinul mixt din comună, ciorapi.

— Da! mi-a răspuns bătrâna, cu o veselie pe care în clipele acelea n-am priceput-o (dar aveam să mi-o explic mai târziu)... Daţi bani băieţuşului meu să vă cumpere de la magazinul mixt, unde e gestionar tovarăşul Deget Alexandru, un kilogram de griş.

— Griş?
— Da. E bun, cu lapte. Vi-l fierbe baba.

— Nu pricep.
— Faceţi cum zic eu. N-o să vă pară rău. Vreţi ciorapi? Cumpăraţi griş!

Preocupat de treburile ce-aveam, n-am stăruit să dezleg pe loc ciudata veselie a bătrânei şi „misterul” propunerii. Am dat băieţuşului 25 de lei. După un sfert de oră, mi-a adus 15 lei rest, doi ciorapi bărbăteşti plini cu griş şi următoarea socoteală: un kilogram griş 4,90 lei, una pereche ciorapi bărbăteşti 5 lei şi 10 bani, — total 10 lei. Pofţiţi 15 lei rest.

N-am zis nimic. Am deşertat grişul, mi-am pus ciorapii şi am plecat la ale mele.

După ce mi-am terminat treaba, am trecut, — intrigat — pe la magazinul mixt. Când am intrat, o fetiţă tocmai cerea un kilogram de zahăr. Imediat, gestionarul Deget Alexandru a început s-o servească, spunându-i: „Un kilogram zahăr cubic 9 lei şi 30 bani, plus una pereche ciorapi bărbăteşti 5 lei şi 10 bani, total 14 lei şi 40 de bani”.

A pus jumătate din zahăr într-un ciorap, jumătate în altul, a luat banii din mîna fetiţei şi i-a dat ciorapii cu zahăr.

După ce a plecat fetiţa, am întrebat pe un sătean care aştepta la rînd să cumpere ceva:

— Ce scamatorie fusesse asta?

— E o inovaţie a tovarăşului gestionar Deget Alexandru. Pretinde că n-are pungă şi nici vreo altfel de hîrtie de ambalaj, şi — ca să-i servească bine pe săteni — le pune cumpărătura, când e vorba de articole ca: zahăr, sare, griş, făină, într-o pereche de ciorapi bărbăteşti, pe care o adaugă bineînţeles la socoteală.

— Are mulţi ciorapi?

— Are, fiindcă ciorapii de aţă nu prea se caută aici, unde sătenii poartă mai mult ciorapi de lînă.

Ingeniozitatea insului mi-a plăcut. Gestionarul Deget mi-a devenit imediat simpatic.

— Deştept bărbat! am exclamat către alt sătean.

— Deştept... foc! a confirmat acesta. Era să ne... ardă şi maţele din noi.

— Cum așa?

— A spart într-o zi o sticlă de analcid, ştiţi, otravă d-ăia lichidă pentru gândaci.

A spart sticla cu analcid pe nişte saci cu zahăr tos, zahărul l-a vîndut locuitorilor, iar cei ce-au apucat să consume din zahărul lui otrăvit au ajuns la dispensar. Noroc că medicul nostru, care...

— Am înţeles... Dar înseamnă c-a avut noroc şi gestionarul. Că dacă pătea ceva vreun cetăţean, o pătea şi el. Mare noroc a avut.

— Da, e tare norocos. A cîştigat şi la „loz în plic”. Repartizîndu-se lozuri d-astea şi acestui magazin mixt, care e unitate cooperatistă, şi văzînd că mulţi cetăţeni nimeresc lozuri cîştigătoare, gestionarul Deget şi-a băgat... degetele de la amîndouă mîinile şi în lozuri. A desfăcut ultimele plicuri, a sustras lozul cîştigător pe care l-a mai găsit, şi-a plătit singur sie-şi, ca... gestionar, cîştigul, iar celelalte lozuri — fiindcă gestionarul Deget este, în realitate, de meserie croitor — le-a cusut la loc, cu maşina de cusut... şi le-a repus în vînzare. Dar — a naibii întîmplare! — nici un cetăţean n-a mai nimerit vreun loz cîştigător.

— Norocosul gestionar a avut, cum s-ar zice, un noroc... cusut cu aţă albă.

— Da. Şi fiindcă văd că vă plac zicalile, e... cu ochi şi cu sprincene c-a făcut bine U.R.C.C. că l-a scos din muncă.

— L-a scos?

— Da! A dat gestiunea în primire şi a vîndut ultimele... perechi de ciorapi. Adică, după ce-a încălţat cu ciorapi atîta lume, a fost — pînă la urmă — şi el... încălţat.

CRISTEA BOLDU

(După sezişarea unui corespondent voluntar)

REȚETE CULINARE

Dăm câteva rețete culinare pentru uzul gospodinelor (și... gospodărilor de la unele întreprinderi și instituții) care — necunoscând bine arta bucătăriei sau comportându-se neglijent în funcții — o fac fiartă și se prăjesc.

Pentru unii funcționari care se poartă acru cu cetățenii dăm o rețetă de dulceață, iar printre celelalte rețete dăm una de piftie de porc pentru uzul celor care o fac de oaie.

Dulceață de gutui

O excelentă dulceață de gutui se obține procedând astfel: se depune la Oficiul P.T.T.R. București 4 de către tovarășul I. Coadă din strada Intrarea Năului nr. 10 un colet cu indiferent ce conținut, în greutate de 6,900 kg, spre a fi expediat fratelui său, tovarășului Coadă Cristache din satul Pietroi (comuna Baldovinești, raionul Brăila) urmînd ca, în schimb, acesta să expedieze apoi fratelui său de la București un colet cu gutui. Din aceste gutui se face dulceață.

Dar coletul de 6,900 kg nu ajunge la adresă, din vina Oficiului P.T.T.R. Brăila 1, care — fără nici o motivare — îl expediază înapoi Oficiului P.T.T.R. București 4, unde tovarășul mînuitor de valori Petre B. Ion (același care cu câteva zile în urmă primise coletul spre expediere) îl avizează pe expeditor să vină și să-l ridice, plătind și o taxă, iar — la reclamația expeditorului — tovarășa responsabilă de exploatare Iliescu Victoria, în loc să repare prompt greșelile, îi face tot expeditorului diverse șicane.

Pînă la urmă, cazul e anchetat de forul poștal superior, care

sanționează pe funcționarul Petre B. Ioan cu „mustrare“ pentru neglijență în serviciu, iar pe șefa Iliescu Victoria cu „mustrare“ pentru neglijență și superficialitate în muncă, — făcîndu-se și intervențiile respective pentru sancționarea salariaților vinovați de la Oficiul P.T.T.R. Brăila 1 și Oficiul special de transporturi poștale Gara de Nord.

Între timp, coletul de 6,900 kg e retrimis la adresă, iar destinatarul Coadă Cristache, primindu-l îi expediază în schimb fratelui său de la București un colet cu gutui.

Din aceste gutui se face o excelentă dulceață.

Ghiveci de post

Un gustos ghiveci de post se prepară astfel: se ia o mare cantitate de conserve de legume, ca să ajungă pentru aprovizionarea pe toată iarna a cantinei spitalului C.F.R. Orașul Stalin și se ia apoi gospodăreasca măsură ca borcanele cu conserve să fie depozitate în magazia de alimente a spitalului, unde sînt cu atîta pricepere așezate, pe niște rafturi atît de solid confecționate, încît după citva timp rafturile se dărîmă și borcanele se sparg, — iar diversele soiuri de conserve de legume se amestecă atît de perfect cu cioburile de sticlă, încît rezultă un gustos ghiveci de post.

Se ia apoi ce se mai poate de pe jos, iar personalul răspunzător, văzînd această pagubă, se ia cu mîinile de pînă, — după care se ia de către forul superior măsura ca paguba de 2252 lei să fie imputată aceluia din a căror vină

a rezultat acest gustos ghiveci de post.

Acest ghiveci e gustos pentru că așa a avut... gust respectivul responsabil să asigure depozitarea conservelor, și e ghiveci... de post, fiindcă nu se mîncă, întrucît — păstrat în asemenea condiții — nu mai există.

Gîscă pe varză

Se ia cinci gîște (de către nu se știe cine) dintr-un număr de 29 de gîște grase, aduse pentru hrana pacienților la Spitalul T.B.C. Adulți din Oradea și — cînd nu e chip să se cocolească lipsa — se aranjează de către administrator și contabilul-șef să se impute, de formă, unui magaziner suma de 363 lei, reprezentînd prețul celor cinci gîște, după care suma imputată îi e restituită serviabilului magaziner sub forma unui „ajutor“ de 200 lei și a unui premiu de 150 lei.

Seriozitatea administrativă și contabilă la acest spital fiind, în felul acesta, făcută varză, se poate spune că cine consumă asemenea gîște, le consumă pe varză.

Și întrucît o cunoscută cugetare cere „la masă bună, pline bună“ e foarte natural ca — la acest spital — în ziua cînd administratorul Jurău Alexandru se auto-sărbătorește cu prilejul ieșirii la pensie, să se servească la masa de adio, celor peste o sută de participanți, pîne bună: dintr-a spitalului.

Sezizată de „Urzica“ în chestiunea pînii și a celor cinci gîște pe varză, Secția sanitară a Sfatului popular orășenesc Oradea răspunde prompt. Răspunde mulțumind pentru sprijinul primit

prin sezizare și informînd că s-au luat măsurile convenite: aplicarea de sancțiuni conducerii spitalului și mutarea disciplinară a unor funcționari.

Varză-zică așa se gătește gîscă pe varză.

Piftie de purcel

O bună piftie de purcel se face cu carne de la doi porci, ambii ai tovarășului șef Deatcu Gheorghe de la I.C.F.T. (Întreprinderea de cultură și fermentare a tutunului) din Craiova, crescuți în întreprindere, cu hrană din a căilor numitei întreprinderi craiovene și de la crescătoria de porci a gospodăriei anexe Vlăduțeni.

Pentru supravegherea bunei creșteri a celor doi porci și pentru alte interese personale, tovarășul șef Deatcu face șapte deplasări în întreprindere, cu hrană din a căilor numitei întreprinderi craiovene și de la crescătoria de porci a gospodăriei anexe Vlăduțeni, parcurgînd în total 2126 km și consumînd 255 litri de benzină.

Sezizată de „Urzica“, Direcția generală a industriei tutunului din Departamentul industriei alimentare răspunde că pentru respectivele abuzuri și abateri, tovarășul șef Deatcu a fost sancționat cu „mustrare cu avertisment“, și i s-a imputat suma de 1668 lei.

Tovarășul Deatcu nu s-a așteptat să-l coste atîția bani o simplă piftie de purcel.

Așa se întîmplă, dacă ești... pifticios cu avutul statului.

C. CRISTOBALD

CUSURGIU

— Vezi să fie fără grăsime, nu prea afumată, de la un porc între doi și patru ani...
— Pe porcul ăsta îl chema, în viață, Grohăilă. Vă deranjează?

Uneori și barba folosește la ceva

TIPUL: — Vine??!!... Nu vine?! Vine?

Desen de D. Sblerea

„URZICA“

ajută... și e ajutată

Să fie reparate dispensarele...

Clădirea dispensarului medical din comuna Drânic (raionul Searga, regiunea Craiova) nu era, de luni de zile, reparată de cooperativa de construcții Băilești, care se angajase cu această lucrare.

Correspondentul nostru voluntar, tovarășul P. Neculau, ne scrie că — în urma sezișării „Urzicii” — cooperativa de construcții a reparat în sfârșit acest dispensar.

Așa, da. Că, de alt soi de cooperative de construcții, dispensarele s-ar putea... dispensa.

... Și rețelele electrice

Correspondentul nostru voluntar, tovarășul Costache Iorga, ne-a semnalat că în comuna Pantelimon, pendinte de raionul „23 August” al Capitalei, iluminatul electric — public și particular — este pe-alocuri defectuos.

Pe unele porțiuni ale rețelei, când bate vântul mai tare, luminile — pe stradă și în locuințe — se sting, și așa rămân ore întregi, iar uneori... câteva zile.

În alte părți, personalul I.R.E.B.-ului face superficial controlul rețelei. Pe str. Tudor Vladimirescu, în dreptul casei cu nr. 14, izolarea firelor pentru evitarea atingerii e făcută cu niște... bețișoare, lucru nepermis.

Sezistată, Secția gospodăriei comunale a raionului „23 August” ne răspunde că s-au început de către I.R.E.B. lucrări de amenajare a rețelei și, în scurt timp, iluminatul public și particular în comuna Pantelimon va fi îmbunătățit.

Sîntem... luminați.

Divergențe

Am sezistat Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții că unele din serviciile sale privesc cam superficial o problemă serioasă: a soluționării divergențelor ce se ivesc la întoc-

mirea bazelor de prețuri în construcții, fapt care întirzie unele lucrări, iar altele le menține cu baze de prețuri nesigure.

Sînt numeroase divergențele de asemenea natură între felurite unități proiectante și beneficiare.

Tratarea superficială a acestor divergențe a dus, între altele, la anomalia îndrumării lor spre a fi judecate de către organe ale ministerului care sînt chiar părți în cauză.

Răspunzîndu-ne, ministerul confirmă justețea sezișării noastre și ne informează că „pentru lichidarea acestor lipsuri, conducerea ministerului a dispus constituirea urgentă a unei comisii pentru rezolvarea divergențelor”.

În privința urgentei rezolvării a acestor divergențe, „Urzica” nu-i face ministerului nici o... divergență.

Vestiare

Direcția atelierelor C.F.R. Pașcani răspunde sezișării noastre privind neamenajarea la timp a șase vestiare pentru muncitorii de la Secția I vagoane călători.

Răspunzîndu-ne, recunoaște: „Această sarcină nu a fost îndeplinită la termen. Correspondentul dv. voluntar a sezistat corect lipsa întreprinderii noastre”.

Și arătînd motivele întirzierii, direcția atelierelor ne informează că pînă la urmă „instalațiile necesare au fost terminate și vestiarele au fost date în folosință, creîndu-se muncitorilor, și sub acest aspect, condiții mai bune.”

Apoi spune, textual: „Considerăm ca un ajutor sezișarea dv. Menționăm că, fără această sezișare, nu am fi dat încă în folosință vestiarele respective”.

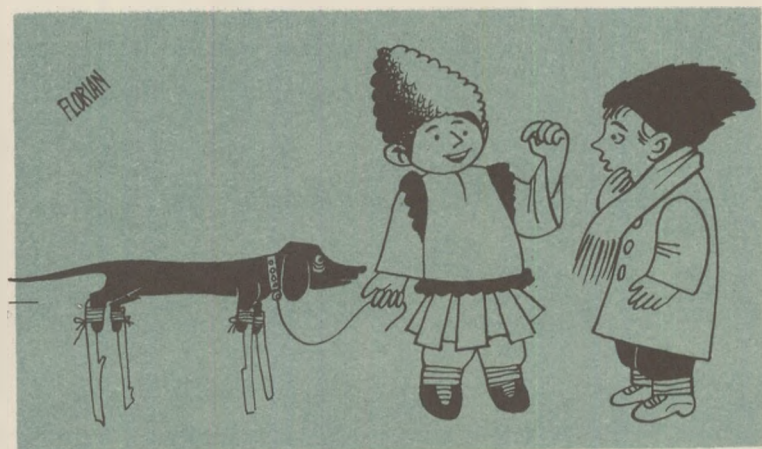
Prin răspunsul său leal și prob, în care recunoaște că „Urzica” ajută, direcția atelierelor C.F.R. Pașcani, la rîndul său... ajută „Urzica”, stimulînd-o în munca ei.

C.B.D.

— Am cerut mazăre boabe și am găsit sardele în ulei!?!
— Nu-i nimic! Plătiți diferența!

Desen de N. Claudiu

— L-a adus soră mea, studenta, de la București, dar eu l-am făcut ciine în toată regula!...

Desen de C. Florian

ÎN ŢEPII „URZICII“

Om cu două vieți

Pentru o poliță ADAS în valoare de 5 000 lei, de asigurare contra accidentelor pe timp de un an, plătește cetățeanul 24 de lei.

De la locuitorul Păun Dobrescu din comuna Poiana Mare (raionul Calafat), agentul de asigurare Floricel Savastache și inspectorul de asigurare Chifu Cornel au ținut să încaseze... 48 de lei, drept care i-au făcut... două asigurări, ambele pentru același an: 1959. Aceasta îl va obliga pe cetățean să trăiască în anul 1959... de două ori, — sau o singură dată, dar... cît doi. În privința aceasta, cetățeanul Dobrescu n-are nimic împotriva. E însă împotriva... metodei pe care cei doi agenți o utilizează spre a spori (fie și fictiv) numărul asiguraților.

El susține că asta nu e asigurare, ci... luare la sigur.

Maniere elegante

Impiegatul de mișcare Drăgoi Nicolae din stația Livezeni (regiunea Timișoara) n-a auzit, pe-semne, că există un cod al manierelor elegante, care îi învață pe impiegații de mișcare să nu-i injure pe acari.

Atîta injură Drăgoi, de dimineață pînă seara, în stînga și-n dreapta, încît această neeleganță nu mai e la el o manieră, ci o... manie.

Pentru impiegații care au mania de a insulta pe muncitorii de la ac există — ni se pare — în regulamentele ceferiste, mani-ac de cojoc.

C. COSTACHE

Unii funcționari, sub tentația unui „pahar cu vin” rezolvă probleme, în dauna legalității.

— Și dacă-am văzut că nu merge pe calea legală, am mers cu el pe Calea Victoriei... la „Continental” și totul s-a rezolvat.

Desen de Livcan

DRAGĂ URZICO

Paza bună trece primejdia rea... zice un proverb.

Alt proverb zice: Pe paznicii Radu Ochișor și Radu Tabarac trebuie să-i... păzească un al treilea paznic, ca să nu... doarmă în timpul serviciului.

Asta, fiindcă tovarășii Radu Ochișor și Radu Tabarac din paza obștească a comunei Roșiori (raionul Călmățui, regiunea Galați) au un obicei: cum intră în serviciu... Radu îi cheamă pe amândoi: își aleg câte un culcuș și se... culcă.

Intrucât și tovarășii de la sfatul popular comunal, care cunosc aceste lucruri, se culcă și ei... pe urechea cealaltă, cred că ar fi cazul, dragă Urzico, să-îtrezești tu pe toți.

Trezește-i însă încetșor: să nu-i sperii din somn.

Soceanu Damian
Comuna Roșiori, raionul Călmățui

URZICO,

Să nu faci imprudența să treci pe lângă blocul cu opt etaje de pe calea Călărăși nr. 51 sau pe lângă anexa lui de patru etaje cu intrarea prin stradela Mircea Vodă.

Riști să faci un duș rece, în plină iarnă, sub apa cu care unii dintre locatarii acestor imobile spală balcoanele, — sau să fii nins pe haine de praful covoa-relor scuturate la toate orele, — sau să-ți pîrlească pălăria mucu-rile de țigară aruncate aprinse de la diverse etaje.

Iar dacă totuși treci și te vezi amenințat de vreo asemenea plă-cere, să nu ai naivitatea de-a încerca să te adăpostești sub pomul din dreptul frizeriei aflate la parterul blocului de pe calea Călărăși, pentru că nici acolo n-ai scăpare. E suficient să privești acel pom: e plin de murdare cîrpe și hîrtii, aruncate de sus, care atîrnă pe crengile lui ca

niște mizere podoabe ale unui jerpelit pom de iarnă.

Cred, dragă Urzico, că — pen-tru estetica orașului — pomii în care atîrnă cîrpeși locatarii neci-vilizați din blocuri ar trebui... scuturați.

Dia Ion

Calea Călărăși nr. 51, București

URZICUȚO,

Află și tu ce înseamnă... ierar-hie. Înseamnă așa: mai mare peste imobilul în care locuiești eu cu soția este serviciul de gospodă-rie locativă, care mi-a dat apro-bare pentru acces la bucătăria comună a apartamentului, apoi mai mare decît acest serviciu este Sfatul popular al raionului „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, care asigură respectarea de către res-pectivii locatari a aprobărilor date de serviciul de gospodărie locativă, — iar mai mari decît serviciul de gospodărie locativă și decît sfatul popular sînt ... doi vecini ai mei de apartament (lo-catarul Șerban și locatara Popa) care nu-mi... permit, totuși, ac-cesul la bucătărie.

M-am adresat și comisiei de împăciuire de pe lângă sfatul popular — dar degeaba. Se opun dumnealor, vecinul Șerban și ve-cina Popa.

Adică, dragă Urzico, fiecare cu accesul noastre: eu am acces legal la bucătărie, iar dumnealor au accese de sfidare a elementarelor norme de bună conviețuire cetățenească.

Unde au să ajungă dinșii cu aceste accese, nu știu. Eu, cu al meu, aș vrea să ajung... în bu-cătărie.

Săndulescu Marius

Str. Luterană nr. 20, București

DRAGĂ URZICUȚO,

Ce-am auzit să fie... într-un ceas bun!

Am auzit că cele șase ceasuri proaste din Craiova au fost, în sfîrșit, date la reparat.

A fost desigur bună ideea to-varășilor gospodari de la sfatul orașenesc de-a împodobi punctele centrale ale urbei noastre cu niște frumoase ceasuri electrice, dar a fost rea ideea dumnealor de-a procura aceste ceasuri de la coo-perativa „Electrometal” din Oradea. S-au dovedit aceste... po-doabe, bune doar ca atare. În-colo, ca mers, doar i-au încurcat pe cetățeni.

La ora prînzului, ceasul de pe str. Maxim Gorki (din fața mu-zeului regional) arăta ora 8. În schimb, la ora 8, ceasul de pe str. Alexandru Ioan Cuza (din fața Facultății) arăta ora 12. Tot așa de anapoda mergea ceasul de la intersecția străzii Lenin cu str. Kogălniceanu și cel de la între-tărierea străzii Lenin cu str. Seve-rinului. Barem cel de pe Valea Vlaiciei încremenise de mult la ora 5, iar acela din fața restau-rantului Minerva răposase și el la ora 3.

Ceasuri construite prost, pentru care cooperativa din Oradea a încasat bani huni.

Dar în ceasul al unsprezecelea, acestor șase ceasuri rele le-a sunat... ceasul: sînt în sfîrșit reparate.

Mai rămîne acum să vină și pentru cooperativa vinovată... ceasul socotelilor.

Mercan Mihai

str. Craiovița nr. 39, Craiova

Desen de C. Cazacu

— Aha! Țsta m-a umflat!

R E P O R T A J de scurt metraj

Despre cizme

Uzinele Chimice Romîne din București sînt bine cunoscute. La fel și produsele lor. Unul din produse însă — cizmele de cauciu pentru protecție — au un mic defect. Căpă! Nu de rușine sau de frig, ci de... lipsă de calitate. Beneficiarii acestor cizme, cum ar fi, de pildă, Atelierele centrale I.T.B. au mai observat ceva. Anume că U.C.R. produce, în general, cizme numere mari, fapt pentru care este absolut necesar ca cei care le încalță să aibă picioare... corespunzătoare, contrar rămîn fără... protecție.

Propunem în consecință următoarele:
U.C.R. să ia măsuri de... protecție pentru calitatea cizmelor, asta pe de o parte, iar pe de altă parte să renunțe să producă... în general doar cizme numere mari, pentru a nu se mai spune că în materie de cizme U.C.R. a rămas pe același... calapod.

Apă, etc...

La Morile Unite „Ilie Pintilie” din Capitală se lucrează intens. Tot atât de intens doresc și muncitorii să se instaleze cișmele de apă potabilă în secția I-a la etaj, precum și în secția a II-a. Pentru moment, muncitorilor din secțiile respective cînd li se face sete în loc să bea apă... umblă. Umblă pe scări în jos spre par-ter, unde se află cîteva cișmele care cu multă bunăvoință caută pe cit le este posibil să facă față cerințelor... publicului amator de băuturi... cinstite.

Un alt interesant aspect ni-l oferă baia morii. Aici, există un sistem perfect... necorespunzător de aerisire, de asemenea și vesti-are utilizate cu... neglijență, în

loc de dulapuri bune și în număr suficient.

Ar fi de dorit ca tovarășii din conducerea Morilor Unite „Ilie Pintilie” să-și... unească eforturile pentru aducerea pe... linia de plutire a instalațiilor de apă din secții, precum și a băii cu anexe cu tot. Altă soluție nu există. Se știe doar că nu se poate conta pe... paparude atunci cînd e nevoie de apă, și mai ales de... dulapuri.

Note de drum

Ca în oricare altă gară și în cea din Ciulnița se găsesc țigări. Cumpărătorii aflați pe peron obțin... buruiana preferată printr-un gemuleț care dă din sala de așteptare pe peron. Dacă are cineva curiozitatea să intre în sala de așteptare, privirea îi va fi atrasă de un „tablou” cu totul original. Lîngă ferestraua ce dă pe peron șade debitanta. Lîngă ea e o masă pe care se află frumos înșirate zeci de pachete de țigări. Țsta-i debitul! Seara, cînd vinzătoarea își termină programul, țigările, masa și scaunul trebuie transportate în sala restaurantului pentru a le asigura... existența pînă a doua zi. Și a doua zi, dimineața, țigările, masa și scaunul sînt „transbordate” din nou în sala de așteptare, unde intră imediat... în producție. Vinzătoarea are însă speranța că va veni ceasul (nu cel de pe peron) să se amenajeze un chioșc frumos pe care să fie scris tot atît de frumos „DEBIT”.

Abia atunci „DEBITUL” din gara Ciulnița va fi... debit și încă unul... „FAVORIT”.

DAN MANOLESCU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 13.86.12;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL
POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

„BASMA CURATĂ”

Oficinele propagandei S.U.A. încearcă în toate chipurile să scoată politica americană „basma curată”

